

גנזי המלך

קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 237

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-70,000 עותקים

"וּתִירָאן הַמִּילְדַת אֶת הָאֱלֹקִים וְלֹא עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַתַּחֲיֶינָן אֶת הַיְלָדִים"

יראת שמים יסוד הכל

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

בידם ואי אפשר בשום ענין ואופן להגיע לדרגה נפלאה זו של "ולא עשו כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מִצְרַיִם". ועוד כתוב: "וְיִהְיֶה כִּי יִרְאוּ הַמִּילְדַת אֶת הָאֱלֹקִים וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִימִים", אין כתיב כאן: 'ויהי כי הצילו נפשות רבות מישראל', אלא: "ויהי כי יראו המילדת את האֱלֹקִים".

הוא הדבר אשר אמרנו, כי כליל המעלות כולן היא היראה. וכל עיקרו של השכר המשתלם לאדם עבור מעשיו הטובים אינו

נמדד אלא באיכות יראתו ומכיון ש"יראו המילדת את האֱלֹקִים" לפיכך: "וַיַּעַשׂ לָהֶם בְּתִימִים", 'כהונה לוויה ומלכות' (רש"י שם). כי עבור יראת שמים משלמים בבתי 'כהונה לוויה ומלכות' מדה כנגד מדה, יראת שמים היא האוצר שמתקיימים בה ועל ידה כל המצוות כולן ולכן משלמים עבורה דבר המקיים כלל ישראל עד עולם. ('אור יהל').

"וַתֹּאמֶר אֶחָתוֹ אֵל בַּת פְּרָעָה הֲאֵלֶּךָ וַתִּקְרָאתִי לָךְ אִשָּׁה מִיִּנְקַת מִן הָעִבְרִית וַתִּינַק לָךְ אֶת הַיְלָד" (שמות' ב ז)

אמרו חז"ל: 'מלמד שהחזירוהו למשה על כל המצויות כולן ולא ינק. אמר: 'פה שעתיך לדבר עם השכינה, יינק דבר טמא?!' והיינו דכתיב: "אֵת מִי יוֹרֶה דָעָה" ('ישעיה' כח). וגו' למי 'יוֹרֶה דָעָה' ול"מי יִבִּין שְׁמוּעָה" ל"גְּמוּלִי מִחֶלֶב" המשך בעמ' 2 <<<

ובלבבנים" ונשים אלו מוסרות נפש על גזר דין זה ואינן שומעות אל פרעה ומצילות רבוא רבבות של ילדי ישראל ממות ולא זו בלבד אלא "וַתַּחֲיֶינָן אֶת הַיְלָדִים" שהיו 'מספקות להם מים ומזון' (רש"י שם). היש לך השגה בגדולתן של שתי נשים אלו? והרי 'כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא' ('סנהדרין' לז). כל שכן הן כמה עולמות קיימו.

אבל מה אנו רואים בתורה הקדושה, כשמסופר עליהם דבר זה כתיב: "וַתִּירָאן הַמִּילְדַת אֶת הָאֱלֹקִים וְלֹא עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מִצְרַיִם", לא נמנה כאן כל מה שעשו ופעלו לטובת כלל ישראל, אלא מה שלא עשו כאשר דבר אליהם מלך מצרים וכללה התורה הקדושה כל מעשיהם הטובים בתיבות אלו "וַתִּירָאן הַמִּילְדַת אֶת הָאֱלֹקִים", כי כל המעלות כולן תלויות בזה והוא העיקר.

אמנם לא יתכן מרד גלוי כזה במלך מצרים על ידי שתי נשים בלי סומך ומחזיק

'אמר ר"ל: "מאי דכתיב: "וְיִהְיֶה אִמּוֹנַת עֵתִיךָ..."' ('ישעיה' לג)... ואפ"ה: "יִרְאֵת ה' היא אוֹצְרוֹ", אמר רבא: "בשעה שמכניסין אדם לדין... ואפילו הכי אי "יִרְאֵת ה' היא אוֹצְרוֹ" אין, אי לא, לא. משל לאדם שאמר לשלוחו: "אמר לו: "ערבת לי בהן קב חומטין"? א"ל: "לאו", אמר ליה: "מוטב אם לא העלית" ' (שבת' לא.).

הרי שכל המעלות כולן מתקיימות ותלויות באוצר זה של

"יִרְאֵת ה'". ושמעתי מאמר בשם הגרי"ם ז"ל: שכל עניני החסד של אברהם אבינו שהוא עמוד החסד, נרמז בתורה הקדושה רק בתיבה אחת של: "וַיַּטֵּעַ אֲשֶׁל" ('בראשית' כא). ופרשת העקידה פרשה גדולה היא בתורה, משום שהעקידה יסודה ובנינה היא יראת שמים של אברהם אבינו ע"ה, כמו שנאמר: "עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יִרְאֵ אֱלֹקִים אֲתָה" (שם כב). וזהו העיקר ויסוד זה למדנו מפרשה זו.

נתבונן נא, פרעה מלך מצרים מלך עריץ ואכזרי אשר מושל בכיפה מצוה לשתי נשים ישראליות, נשים אשר בטבען הן רכות מזג וחלושות כח, מקבלות צו ואזהרה: "פִּינְלֶכְךָן אֶת הָעִבְרִית וַיִּרְאֵתָן עַל הָאֱבֹנִים אִם בֵּן הוּא וְהַמֵּתָן אֹתוֹ" (שמות' א). הנה עומדות שתי נשים אלו על אומה עניה ומדוכאת, בני ישראל מוכים ונרדפים מכל צד, עבדים ממש בחומר וברוח, מול אדוניהם המצרים המעבידים אותם.

"וַיִּמְבְּרוּ אֶת תַּיִיהֶם בְּעֶבְרָה קִשָּׁה בְּחֹמֶר"

"וְתִירָאן הַמִּילְדַת אֶת הָאֱלֹקִים וְלֹא עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר דָּבַר אֱלֹהֵיךָ מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְתַחֲיִין אֶת הַיְלָדִים"

מנין? "רַחֲצוּ הַזְּכוֹ" (ישעיה' א) ... אתה אמרת: "וְהִשְׁעֲנֵנוּ תַחַת הָעֵץ" חייך שאני פורע לבניך... בארץ. מנין? "בַּסֶּכֶת תִּשְׁבּוּ שְׂבַעַת יָמִים" (ויקרא' כג) ... אתה אמרת: "וְאָקְחָה פֶת לָחֶם" חייך שאני פורע לבניך "הַנְּנִי מִמִּטֵּיר לָכֶם לָחֶם מִן הַשָּׁמַיִם" ('שמות' טז). 'יִלְקוּט שְׂמַעוֹנִי' 'בראשית' יח המשך רמז פב) ע"ש.

הוא הדבר אשר אמרנו כי מלבד עצם שכר המצוה לעצמה, זוכה האדם ע"ז לטבע רוחני קדוש זך ומזוכך והיינו מה שאמרו חז"ל: "לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות" ('בראשית רבה' מד). ומובן שדבר זה תלוי בעושה המצוה ואופני עשייתה ומשום כך אברהם אבינו "הָאָדָם הַגְּדוֹל בְּעֲנָקִים" (יהושע יד), זיכה לבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות, בכל פעולה ופעולה שעשה השריש בהם קדושה יתירה להיות בהם טבע קדוש ומוכנים הם לקבל מה שנאמר: "אֱלֹקִים נִצָּב בְּעֵדֵת קָל" ('תהילים' פב). וכן: "רַחֲצוּ הַזְּכוֹ" ולמצות סוכה כנ"ל.

ואמר הכתוב: "אִזְרַע זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שִׁמְחָה" ('תהילים' צז). פירושו: הצדיק שמקיים מצות בוראו הרי"ז "אִזְרַע" לו. ולא זו בלבד אלא ש"אִזְרַע" זה נזרע ונשרש ומצמיח מדות טובות וטבע טוב גם לזרעו הבאים אחריו. ולכן: "וְלִישְׂרֵי לֵב שִׁמְחָה", כלומר: אותם שלבם ישר לעבודת הבורא, יש להם לשמוח ולהבין כי "אִזְרַע" המצוה שלהם, או של אבותיהם, נזרע וצומח ומתגדל בהם בטבעם דמם ונפשם, לישר לבם לטוב להם כל הימים. ■ ('אור יהל' ב ד ה).

וחכמתו ובכ"ז נשאר בו הארס של אותה אכילה של ע"ז.

ולא נתבטל עד שדחפו מחוץ למחיצה וקצץ בנטיעות רח"ל. הנה הוא לא עשה כלום רק אמו 'הריחה מאותו המין ואכלה' וגם היא לא עבדה ע"ז, אלא מעוברת שהריחה ומסוכנת היא שמאכילין אותה ביוהכ"פ, אבל הריחה ואכלה סם המות ונתערב רעל זה בדמו ונפשו של העובר במעיה, נולד אתו ונתגדל אצלו שנים רבות עד שבישל פירותיו ועשאו ל'אחר'.

וא"כ ק"ו אם האדם עצמו אוכל דבר איסור ונהנה מעבירה, עד כמה נהיה ע"ז 'אחר'. וזהו מה שאמרו חז"ל: ש'עבירה גוררת עבירה' ('אבות' ד ב). גורר פירושו: תיאבון. כלומר: שהעבירה מולידה באדם טבע רע להתאוות לדבר עבירה ומינה שאין להתפלא על מה שיש כמה בני אדם שרצונם לעשות הישר והטוב ומזדמן להם כמה סבות ומניעות המעכבים בידם והמה תמהים ושואלים מה זאת?.

התשובה היא, שיראו לבדוק את עצמם מה שהכניסו לתוך פיהם, אם לא הולידו טבע רע בנפשם להיות מתאוים לרע ח"ו וחשבון הלזה באמת מפחיד ומבעית למאד כי מי יוכל לומר "זַפִּיתִי לְבִי" (משלי כ) והנה, 'מדה טובה מרובה על מדת פורעניות חמש בכפלים' ('מדרש תהילים' טו). ולכן ק"ו אם אדם עושה מצוה כראוי, הרי הוא מטביע בנפשו טבע טוב ונמשך אחר קדושה והיינו: 'מצוה גוררת מצוה'.

ואמרו חז"ל על אברהם: 'אתה אמרת: "וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם" ('בראשית' יח) חייך שאני פורעה לבניך... בארץ.

ול"עתיקי מְשָׁרִים" ('סוטה' יב:) ע"ש. למדנו מכאן דלא כמו שאנו מורגלים להבין ענין אכילת איסור, שנענשים ע"ז רק מפני שחטא בזה, אלא כשם שיש טבע גשמי שאם אדם אוכל דברים מקולקלים נחלה בדרך הטבע, כמו כן ישנו טבע רוחני. וכמ"ש חז"ל: 'עבירה מטמטמת לבו של אדם, שנאמר: "וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם" ('ויקרא' יא). אל תקרי "וְנִטְמַתֶּם" (לשון טומאה) אלא: ונטמטם' ('יומא' לט) ופירש"י: 'אוטמת וסותמת לבו מכל חכמה'.

וממילא אף תינוק שודאי אינו עובר שום איסור באכילת דברים טמאים, אפ"ה מתערב בדמו ונפשו הדבר הטמא וכל מה שמתגדל התינוק גם הדבר הטמא מתגדל בו ומתעבה. וכמ"ש הראב"ע ז"ל שם: "וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם" כי ידוע שהגוף הנאכל ישוב בשר בגוף האוכל ולכן ודאי פה שעתיד לדבר עם השכינה לא יינק דבר טמא. וכן מבואר להלכה בשו"ע: שלא יקחו מינקת נכרית לתינוק 'אם אפשר בישראלית, מפני שחלב שלה מטמטם הלב ומוליד לו טבע רע' (יו"ד פא). ע"ש, הדברים האסורים רעל המה בטבע הרוחני באדם.

עוד מצינו ב'ירושלמי': שלכן יצא אלישע בן אבויה לתרבות רעה, שאמו בעת 'שהיתה מעוברת עברה לפני ע"ז והריחה מאותו המין ואכלה והיה אותו המין מזדעזע בגופה כעכנא' (הובא ב'תוספות' 'חגיגה' טו). ע"ש. נורא למאד אחר זה שנתגדל בתורה עד שהיה בין הארבעה שנכנסו לפרדס וגם לאח"כ היה רבו של ר"מ ומי יוכל לשער גדולתו

דרושים עורכי סאונד ווידאו!!!

שלח קורות חיים לפקס:
03-6768855

גאולה

"וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם"

מה הוא הגורם שיביא את מלך המשיח?

הנביא שהתפלה שהיא מתוך הצער ועטיפת הנפש היא הנכנסת לפניו אל היכל קדשו יתברך ואפשר לומר: כי הפרשה הזאת היא רמז לגאולתנו זאת העתידה שהיא תלויה בתשובה ובתפלה כי כן בגאולת מצרים חזרו בתשובה והתפללו אל ה' העונה "בַּעַת צָרָה" ונתקבלה תפלתם ובא להם הגואל מיד. ועל כן סמך לו "וַיִּמְשָׁה הָיָה רֵעָה אֶת צֶאֱן יִתְרוֹ..." (שמות' ג) לרמוז כי ביאת הגואל תלויה בתשובה ובתפלה' (רבנו בחיי עה"ת). ■

הַעֲבֹדָה" קבל תפלתם והזכיר שני פעמים: "מִן הַעֲבֹדָה" - "וַיִּאֲנָחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַעֲבֹדָה... וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹקִים מִן הַעֲבֹדָה" ללמד, שאין תפלתו של אדם שלמה כאותה שהוא מתפלל מתוך הצרה והדחוק שהיא יותר מקובלת והיא העולה לפניו יתברך. וכן תמצא ביונה הנביא ע"ה שבאר הענין הזה. הוא שאמר: "בְּהַתְּעַטֵּף עָלַי נַפְשִׁי אֶת ה' זָכַרְתִּי וַתְּבוֹא אֵלַי תְּפִלָּתִי אֶל הַיִּכַּל קִדְשֶׁךָ" (יונה' ב). הבטיח

"וַיְהִי בִימֵים הָרַבִּים הָהֵם" (שמות' ב) - שהיה משה בורח מפני פרעה "וַיִּמַּת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּאֲנָחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַעֲבֹדָה" - חרה להם מיתת המלך אע"פ שהיה רשע, מפחדם פן יקום אחריו רשע יותר ממנו ואמר: "וַיִּזְעַקוּ מִן הָעוֹשֶׁק שֶׁהָיוּ עוֹשִׂים לָהֶם כַּעֲנִינֵי שַׁכְתוּב: "מֵרֹב עֲשׂוּקִים וַיִּזְעַקוּ" (איוב' לה). ואמר: "וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹקִים מִן הַעֲבֹדָה". כי אע"פ שהגיע הקץ כבר לא היו ראויים לגאולה, אלא מרוב שזעקו "אֶל הָאֱלֹקִים מִן

עלי הגיון

"וַיִּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם"

פרעה לא מת מיתה ממשית?!

ח) ' (מדרש 'קהלת' ח יא). כלומר: שלא הוזכר מלכות במיתה ואילו כאן הוא אומר: "וַיִּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם". על כרחך שלא היתה מיתה ממשית. לכן פירשו חז"ל גם על: "בַּשָּׁנָה מוֹת הַמֶּלֶךְ עֲזַיְהוּ" "שנצטרע". (הכתב והקבלה' התורה והמצוה' למלבי"ם הובא בפניני הגר"א). ■

ממשית. שמעתי בשם הגר"א: לפי שהזכיר במיתתו שם כבוד: "מֶלֶךְ מִצְרַיִם", שאין זה מדרך המקראות. כדאי: "אמר ר' לוי: "קרוב לנ"ב פעמים כתיב: "וַהֲמֶלֶךְ דָּוִד" (שמואל' ב ג). כיון שנטה למות כתיב: "וַיִּקְרְבוּ יְמֵי דָוִד לְמוֹת" (מלכים' א ב). משום: "אֵין שְׁלֹטוֹן בְּיוֹם הַמָּוֶת" (קהלת'

"וַיִּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּאֲנָחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַעֲבֹדָה" (שמות' ב). אמרו במדרש: "שנצטרע. והמצורע חשוב כמת שנאמר: "אֵל נָא תְהִי כַּמֶּת" (במדבר' יב). ואומר: "בַּשָּׁנָה מוֹת הַמֶּלֶךְ עֲזַיְהוּ" (ישעיה' ו). (מדרש רבה' שמות' א לד). והטעם שלא פירשו: שמת מיתה

גלות

"וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם"

מדוע הוזכרו "שמות בני ישראל" אחר שהוזכרו כבר בפרשת 'ויגש'?

השליכו אחר גוים וברצון הטו שכמם להיות: "לְמַסַּע עֲבָד" (בראשית' מט). כדי לפרוע את שטר חוב אברהם אבינו עליו השלום כברית בין הבתרים, אכן; "שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם", כלומר: כל ביאתם חזרה למצרים היה עבור השכינה. "שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" ראשי תיבות: 'שבי', כל מטרת ראשי השבטים בירידתם למצרים היה להעלות את ניצוצות הקדושה שהיו שבויים בקליפת זוהמת מצרים. (אהבת חיים' לחכם מנחם מנשה זצוק"ל). ■

הזכרת שמות השבטים הקדושים כאן אינה כעין ספור והסטוריה גרידא, הרי שמות היורדים כולם נזכרו עוד בתחילת ירידת יעקב למצרים בפרשת 'ויגש'. אלא הפסוק בא להעיד כאן על חשיבותם ואצילות רוחם של האבות השבטים הקדושים, אשר ירדו חזרה ברצונם הטוב למצרים, אחר היותם בארץ כנען, כי אז בעלותם לארץ כנען לקבור את יעקב היו ברמה גבוהה והיו יכולים בכבוד גדול להשאר שם בארץ מורשת אביהם, אבל הם השבטים הקדושים, את כל הכבוד

"וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיִם". "מִצְרַיִם" גימטריא: 'שכינה'. "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת", אין "שמות" אלא לשון חשיבות, כמו שנאמר: "נְשִׂאֵי עֲדָה קְרָאֵי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שֵׁם" (במדבר' טז). אם כן עלינו לדעת מה חשיבותנו בפרשה זו אשר כל ספר 'שמות' נקראת על שם חשיבות זה. תורתנו הקדושה באה להעיד: "שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", כלל חשיבות בני ישראל הוא: "הַבָּאִים מִצְרַיִם" כלומר: קבלו על עצמם ברצון את עול הגלות, כי

פרשת 'שמות'

"וַיִּבְקֹשׁ לַהֲרֹג אֶת מֹשֶׁה"

מדוע לא הצליח פרעה להרוג את משה?

פנינים לפרשה

"וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיִּיהֶם" (א יד)

ב'דעת זקנים' לבעלי ה'תוספות' כתוב: 'ובאותו פרק נולדה מרים ועל שם כך נקראה: "מְרִיָּם"' (עה"פ שם). על שם שמיררו את חייהם באותו הזמן. וב'סדר עולם רבה' (ג) מבואר: שמרים נולדה פ"ו שנה לפני שיצאו בני ישראל מארץ מצרים.

"וַיִּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לְוִי וַיִּקַּח אֶת בַּת לְוִי" (ב א)

מה שייך כאן לשון: "וַיִּלֶךְ", להיכן הלך עמרם בשביל ליקח את יוכבד לאשה? ונאמרו בזה כמה ביאורים. רבנו ה'אבן עזרא' מפרש: שיתכן שהיו ישראל נמצאים בכמה ערים וכולם נקראים: "אַרְצֵי רַעְמֶסֶס" ('בראשית' מז). והיתה יוכבד נמצאת בעיר אחרת והלך אליה עמרם לקחתה לאשה. אולם פירוש זה לא נוח לרמב"ן, מאחר שאין מתבאר מזה: למה היה הפסוק צריך לומר זאת? מה חדוש או תוספת יש בזה שהלך לקחתה ממקום אחר, מה לי אם היתה כאן, או במקום אחר?

לכך ביאר הרמב"ן: שהלך כנגד גזרת פרעה שאמר: "כֹּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיֵּאֲרָה תְּשַׁלְּכֶנּוּ" ('שמות' א), כנגד זה נודרו עמרם ליקח את אשתו יוכבד ולא חשש לגזרתו וכל מקום שיש בו זירוז לעשות ענין חדש אומרו הכתוב בלשון: "וַיִּלֶךְ" והביא לזה כמה וכמה דוגמאות.

והנה בגמרא אמרו חז"ל: ש'הלך בעצת בתו' ('סוטה' יב:) ולכאורה נראה שחז"ל דקדקו כן מלשון: "וַיִּלֶךְ" ומפרשים אותו: ש'הלך בעצת בתו' מרים שאמרה לו: 'גזרתך קשה משל פרעה אם פרעה גזר על הזכרים ואתה ג"כ על

הנקבות'. (רש"י 'שמות' ב א). ועיין בספר ה'מקנה' ('קדושין' נח:) שפירש כונת הלך ברמאות. הכוונה: שהלך אחר עצת יצרו והביא כדוגמא לכך מכאן שנאמר: "וַיִּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לְוִי" והכוונה: ש'הלך בעצת בתו'. וכיו"ב אצל מנוח נאמר: "וַיִּלֶךְ מִנַּח אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ" ('שופטים' ג). היינו: שהלך אחר דבריה, ומיהו מה שהביא מ"וַיִּלֶךְ מִנַּח אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ", צ"ע שהרי בגמרא הוכיחו מזה: ש'מנוח עם הארץ היה' ממה שהלך אחרי אשתו ומשמע שלמדו כפשוטו שהלך אחריה ולא אחר עצתה ('ערוכות' יח:).

"וַיִּתְּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא" (ב ב)

פירש רש"י: 'כשנולד נתמלא הבית כולו אורה'. ומקורו מהגמרא 'סוטה' (יב.) ושם פירשו חז"ל שדרשו כן ממה שכתוב לענין האור בבריאת העולם: "וַיִּרְא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב" ('בראשית' א). והנה אף שנאמר בפרשת 'בראשית': "כִּי טוֹב" לענין עוד כמה וכמה דברים, מ"מ לענין שאר הדברים נאמר בסתם אחרי בריאתם: "וַיִּרְא אֱלֹקִים כִּי טוֹב" (שם י). אבל לענין "הָאֹר" כתוב להדיא: "וַיִּרְא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב" וכיון שנתפרש בהדיא על "הָאֹר כִּי טוֹב", דרשוהו חז"ל לענין "הָאֹר" דוקא.

ולעצם "הָאֹר" שהאיר את הבית כולו, פירש המהרש"א ב'סוטה' (שם) בזה"ל: 'שנתמלא הבית כולו אורה, הוא חדוש נפלא והוראה על שעתידי לדבר עם השכינה פה אל פה, שעל ידי זה יהיה קרן אור פניו. והיינו: ש"הָאֹר" הזה היה מענין השראת אור השכינה כביכול'.

ועיין ברבינו בחיי כאן שפירש: שתיבת "הוא" רומז אל השכינה הנלווית עמו, האותיות ה' ו' הוא משמו יתברך ואף האות הא' הוא מענין זה, עיין מה שפירש בזה דברים נפלאים והוא סיוע לדברי המהרש"א בביאור ענין "הָאֹר" שהאיר עמו.

"וַיִּבְקֹשׁ לַהֲרֹג אֶת מֹשֶׁה" (ב טו)

מובא ב'דעת זקנים' מבעלי ה'תוספות': 'מסרו לסרדיוט להרוג ולא שלטה בו החרב. ואחז"ל (ירושלמי 'ברכות' פ"ט ה"א): 'שנעשה צוארו כעמוד של שיש' ורמו לדבר: שלא היה לו לכתוב אלא: "וַיִּבְרַח" (מאחר שכבר נכתב: "וַיִּבְקֹשׁ לַהֲרֹג אֶת מֹשֶׁה") הרי "וַיִּשָּׁב מֹשֶׁה" יתרון ושנכתב שני פעמים: "וַיִּבְרַח מֹשֶׁה מִפְּנֵי פְרַעֲה וַיִּשָּׁב בְּאַרְצֵי מִדְיָן וַיִּשָּׁב עַל הַבְּאֵר" (שמות ב טו)) והן בגימטריא: 'אבן שיש'. מהה"ר משה.

ועוד אמרו במדרש: שבא גבריאל והפך פני הסרדיוט בפניו של משה ונטל הסייף מידו והרגו תחת משה! וכסבורים הן שנהרג משה - וברח (שם). דבר אחר: שהעלו משה לבימה להרגו ועשה יתברך את פרעה אילם ולסגנים חרשין ולספקלטורין עורים וברח משה. וזה שאמר הכתוב (להלן ד יא): "מִי שָׁם פֶּה לְאָדָם"? כשאמר פרעה להרוג משה, מי עשאו אילם שלא נתאמץ בצווי? ולסגנים חרשים שלא שמעו הצווי? ולספקלטור עור? ומי עשאך פקח לברוח מפניהם?. וקבלו יתרו בביתו (שם). מכאן אתה למד; שכל מי שמקבל עליו לעשות מצוה, אין אותה מצוה פוסקת ממנו, שהרי יתרו קבל בביתו משה, שברח מפני השונא, להצילו. וממנו יצא, שקבל שונא שברח מפני גואל להרגו. ואי זה? זה סיסרא, אל אהל יעל מפני ברק ונהרג שם (שופטים ד).

"רָאָה רְאִיתִי אֶת עֲנֵי עַמִּי... כִּי יַדְעִתִּי אֶת מַכְאֲבֵיו" (ג ז)

יש להתבונן בכונת הכתוב שמדבר כאן בשתי לשונות שונים: "רָאָה רְאִיתִי אֶת עֲנֵי עַמִּי" ו"יַדְעִתִּי אֶת מַכְאֲבֵיו" וכיון שנכפל הדבר בלשון שונה, מובן מאליו שנאמרו בזה שני דברים חלוקים, שומה עלינו להבין מה בין זה לזה. וביאר בזה ה'בית הלוי' באופן נפלא

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

ואלו דבריו: מדרך העולם שגם האדם בעצמו לא יוכל לידע את מכאובי עצמו כראוי ולדוגמא: עשיר גדול שירד מנכסיו עד שנעשה רח"ל עני מרוד, לאט לאט הוא מסתגל למצבו החדש ונשכח ממנו גדול מעלתו שקדמה לכך ובפרט מעלת אבותיו הקודמים לו בודאי נשכח ממנו וממילא אינו מכיר ומרגיש מנפילתו הגדולה 'מאיגרא רמא לבירא עמיקתא', אלא מרגיש רק את קושי צערו ורחקו העכשווי, אשר עמו הוא מתמודד בצרה התוכפת אותו כעת.

כך היו עם ישראל במצרים; מתחילה היו בני יעקב מהמובחרים שבהם והכל היו מתברכים בעקבותיהם, הם היו נושאים את דגל האומה הנבחרת והמיוחדת המכירה בבורא העולם ועובדת לו, הם התקבלו במצרים כמלכים רוזנים ושרים, אולם משהתחיל השעבוד וירדו מגדולתם 'מאיגרא רמא לבירא עמיקתא', לאט לאט שכחו את רוב גדולתם וגודל תפארתם, עד שרובם לא ידעו כלל מעלתם הגדולה בכל הפרטים, הן בשלמות הנפש והן בענינים גופניים כמו שהיה בימי אבותיהם ולא הרגישו ולא נצטערו אלא כלפי הקושי והרוחק של עכשיו, מה שהיו סובלים בפועל באותה שעה משוטרי פרעה ונוגשיו.

אולם הקב"ה בהתבוננו בהם במידת הרחמים, מדד את שני הדברים גם יחד, הן את הקושי בפועל והן את הנפילה מהמצב שהיו בו קודם לכן ובוזה מתבאר היטב כונת הכתוב: "רָאָה רְאִיתִי אֶת עֲנֵי עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֵת צַעֲקָתָם שְׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נַגְשָׁיו כִּי יִדְעֵתִי אֶת מִכְאָבָיו" כלומר: "רְאִיתִי צִרְתָּם מִפְּנֵי נַגְשָׁיו" מה שהיו סובלים באותו הזמן בפועל ובנוסף לכך: "יִדְעֵתִי אֶת מִכְאָבָיו", היינו: מה שהם בעצמם כבר אינם יודעים את גודל מכאובם ונפילתם ואינם צועקים אלא מפני הנוגשים שסובלים מהם כעת.

ובזה מבאר ה'בית הלוי' מה שאמר הכתוב: "פָּקֹד פְּקֻדֹתַי אֶתְכֶם וְאֵת הָעֲשׂוֹי לְכֶם בְּמִצְרַיִם" ('שמות' ג). אמר הקב"ה: "אני פוקד אתכם כלפי שתי הבחינות, כלפי 'אֶתְכֶם' היינו: מעלתכם ומדרגתכם מאז וגם כלפי 'הָעֲשׂוֹי לְכֶם בְּמִצְרַיִם' היינו: מה שנעשה לכם עתה במצרים. ועיי"ש עוד שביאר בזה היטב בעוד כמה מקומות.

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה... מִי אֲנִי... נִיאָמֶר כִּי אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזֶה לִּי הָאוֹת כִּי אֲנִי

שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן... עַל הָהָר הַזֶּה" (ג יא)

משה רבנו אומר להקב"ה: "מִי אֲנִי" כי תשלח עמי? עונה לו הקב"ה: "אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזֶה לִּי הָאוֹת" ש"בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן... עַל הָהָר הַזֶּה".

וקשור הדברים צריך ביאור, מה היא תשובת הקב"ה למשה על מה שאמר: "מִי אֲנִי"? ומה היא הראיה לכך ממה שיעבדו את ה' על הר סיני?

רבנו מאיר שמחה בספרו 'משך חכמה' מבאר את הדברים בצורה נפלאה וברורה: הלא משה רבנו היה העני והנמוך בדעתו יותר מכל בני האדם, כאשר העיד עליו הכתוב: "וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עֲנִי מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה" ('במדבר' יב ג). ומבואר ב'תורת כהנים': ש'לא זחה דעתו כלל' ('ויקרא' ג). והיה באותו מדרגת ענוה קודם שדבר עמו ה' ו'ת' ולאחר שדבר עמו ה' ו'ת' וזה ענין שנשגב מאד מבינת אדם, איך יתכן שלא יתפעל האדם מכח שינוי הטבע שנעשה עבורו. אין זה אלא מפני שהיתה השגתו באלקות פנים אל פנים כ"כ גדולה, עד שהיה דבוק תמיד באלקים אמת והיה בטל ממצייאותו האנושית כמו שהנר בטל בפני האבוקה ולפי ריבוי ערך גדלו בהשגת האלקות היה יודע כי הוא כאפס וכאין.

וכיון שאין הקב"ה משרה שכינתו אלא על עניו ונמוך בדעתו כמבואר ב'נדרים', לכן לא השרה שכינתו רק על הר סיני, שהיה ההר הנמוך והקטן מכל ההרים, לכן אמר הקב"ה למשה: "כִּי אֶהְיֶה עִמָּךְ" וזה משום שאתה עניו אמיתי בדעתך, שאתה אומר לפני יודע תעלומות: "מִי אֲנִי... וְזֶה לִּי הָאוֹת" כי מענותותך יראו הכל שאתה מקושר באלקות והנך שליח מיוחד לי, ממילא מה שאתה עניו הוא עצמו הסבה "כִּי אֲנִי שְׁלַחְתִּיךָ" וראיה לזכר: כמו ש"בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן... עַל הָהָר הַזֶּה" שהיה הנמוך מכולם, כי הקב"ה משרה שכינתו על הענוים והנמוכים בדעתם, כך אני שולחך אותך בדוקא משום היותך העניו מכל האדם.

"לֹא יִתֵּן אֶתְכֶם מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהִלָּךְ וְלֹא בְּיַד חֲזָקָה" (ג יט)

לשון הכתוב טעון ביאור: מהו: "וְלֹא בְּיַד חֲזָקָה"?

וכבר נתקשה בזה רש"י ופירש: 'אם אין אני מראה לו ידי החזקה כלומר: כל עוד שאין אני מודיעו ידי החזקה לא

יתן אתכם להלוך'. אולם עדין יש לעיין שהמשמעות הפשוטה של הפסוק היא, שאפילו אם יתנהג עמו ביד חזקה בכל זאת לא יתן לכם ללכת.

וביאר רבינו מאיר שמחה בספר 'משך חכמה' את הדברים כך: הלא ידועים דברי הרמב"ם: 'מִי שְׁהָדִין נֹתֵן שְׁכּוֹפִין אוֹתוֹ לַגֵּרשׁ אֵת אִשְׁתּוֹ וְלֹא רִצָּה לַגֵּרשׁ, בֵּית דִּין שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל זְמַן, מְכִיֵּן אוֹתוֹ עַד שִׁיאֵמַר: 'רוֹצֵה אֲנִי!' ('גרושין' ב). כיון שעד עכשיו, מה שלא רצה ליתן, הוא משום שתקפו יצרו הרע לבטל את המצוה אשר הוא מצווה בה ומאחר שכל אחד מישראל רוצה לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות, אלא שהיצר הרע הוא שתוקף את האדם ומעכוו מקיום המצוות וכיון שהכוהו את האדם כבר תשש כח יצרו ותאוותו ומאותו שעה כשאומר: "רוֹצֵה אֲנִי!" הרי הוא באמת רוצה. והיינו: שהנפש הישראלית מתאוה בתוך תוכה תמיד אל השלמות האמיתי ועל ידי הכפיה סרה ממנו תאוות החומר ונשארה הנפש נהנית ומתרצית מקיום רצון השי"ת.

לזה אמר הקב"ה למשה, שאף שכלל זה, תקף ונכון לגבי האדם הישראלי, מ"מ לגבי פרעה אינו כן, אלא אפילו אם אכנו ביד חזקה, "לֹא יִתֵּן אֶתְכֶם... לְהִלָּךְ" ואף שיהיה מוכרח לעשות כן בכדי להנצל מידי החזקה אשר תכהו ללא הרף, מ"מ הוא לא יסכים לכך ברצונו המוחלט, אלא יחיה הדבר רק בעל כרחו המוחלט.

ועל פי דברי הרמב"ם הללו, ביאר ה'בית הלוי' מה שאמר שלמה המלך: "מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֵיהֶם נִרְוֹצָה הִבְיֵאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו נִגְיָלָה וְנִשְׁמָחָה בָּךְ" ('שיר השירים' א). "מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֵיהֶם נִרְוֹצָה" היינו: כלפי התורה שבכתב, לפי שאת התורה שבכתב קבלו עליהם ישראל מרצון באמרם: "נִעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" ('שמות' כד). כלפי תורה זו נאמר ש"נִרְוֹצָה" אנחנו מעצמנו באמירת: "נִעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע".

אבל לענין התורה שבעל פה הוכרח הקב"ה לכפות עליהם 'הר כגיגית' ולהכריחם לקבל עליהם גם תורה שבע"פ, כמו שכתבו ה'תוספות' ('שבת' פח).

וכלפי התורה שבעל פה נאמר: "הִבְיֵאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו", שלא קבלו ישראל מעצמם אלא ע"י מה שהביאם "הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו", מכל מקום גם בזה בסופו של דבר "נִגְיָלָה וְנִשְׁמָחָה בָּךְ", שאף על פי שהיתה קבלת תורה זו בכפיה מ"מ אנחנו שמחים בזה ומאחר שכפוננו עליה אנחנו אומרים: "רוֹצִים אֲנִי! וְלֹא מִירַאת הָעוֹנֵשׁ לַחֹד אֲנִי חֲפָצִים בָּהּ וְכַדְבְּרֵי הַרְמַב"ם: שאחר שכופין את הישראלי לעשות רצון קונו, שוב הרי הוא רוצה מעצמו. ■

שו"ת חברותא

מה עדיף, תפילה בצבור, או ותיקין ביחיד?

מערכת 'חברותא'

מיוחד? 'גנזי המלך'

שנינו במסכת 'ברכות' (ד): **'איזהו בן העולם הבא? - זה הסומך גאולה לתפלה. ונשאלת השאלה להלכה: מהי דרגת העדיפות של סמיכות 'גאולה לתפילה'?**

תשובה: כתב בשו"ת 'ביע אומר' (א או"ח ד): הגאון מהר"ש קלוגר סובר שתפלה בצבור עדיפה מתפלה בהנץ החמה ביחיד.

אך ראיתי שאין הדבר מוסכם, כי הרה"ג שמ"ח גאגין ז"ל בספר 'אהל מועד' (א כט): **'ביריעות האהל, כתב: שהרה"ג מהר"י שווארץ ב'מבוא השמש' התיר להתפלל ביחיד ממש ובלבד שיעשה כהותיקין, כי הוא טוב ממה שיתפלל בצבור שאינם מדקדקים לקרוא ק"ש ולהתפלל בעונת הותיקין.**

ונסתייע לזה ממה שכתוב: **'ירד לטבול... יתכסה במים ויקרא' (ברכות' כב):** וע"כ שהוא בלא תפלין וכו' ומכאן נראה דמוטב לקרוא ק"ש בלא תפלין ואפילו שנראה כמעיד עדות שקר וכו' ובלבד שיהא בזמנה.

ומצינו ב'מגן אברהם': דנכון להתפלל ביחיד ובתפלין ממה שיתפלל בצבור ובלא תפלין (סו). א"כ למדנו דכ"ש הוא דעדיף בזמנה ביחיד ולא בצבור אחר הנץ החמה.

וכתב: שכן נראה לו להלכה ולמעשה ושגם רבו הסכים עמו. ואם כי הגאון 'נתיבות השלום' (בסוף ספרו) כתב בהגה

על הראיה הנ"ל: כי איננה נכונה בעיניו, מ"מ בסוף דבריו החזיק בפסק דין הנזכר בראיות יותר צודקות, כי ראוי לדחות התפלה בצבור כדי לקרות ק"ש ותפלה כהותיקין, אלא שלא החליט בזה.

ובסוף דבריו העלה ב'יריעות האהל' (שם): שהדברים ברורים שאין להסתפק דתפלה בהנה"ח עדיפה מתפלה בצבור. עת"ד. וזה שלא כדברי הגר"ש הנ"ל. ומ"ש ב'נתיבות השלום' שאין הראיה נכונה בעיניו, אפשר שכונתו: למה שכתב לעיל (ח) שאין ראיה מדברי המג"א.

ועיין בספר 'משנה ברורה' ד"ה: **'ומצוה' שכתב: 'דע, דהזהירים לקרות כותיקין מותר לקרות ולהתפלל ביחידים אם אין להם מנין. וגדולה מזה, מוכח במשנה: 'ירד לטבול' וכו' (ברכות' כב):** עיי"ש דאפילו אם אין לו תפלין בעת ההיא ג"כ אפילו הכי יזהר לקרותה בזמנה סמוך להנץ. (ביאור הלכה' נח).

ולכאורה לפמ"ש בשו"ת 'בנין עולם': דתפלת צבור שהיא מדינא עדיפה מלקרות ק"ש ולהתפלל כותיקין שזהו רק ממדת חסידות בעלמא. (ע"ש או"ח ד). יוצא איפוא שאדרבה יותר נכון להתפלל בצבור מתפלה ביחיד בהנץ החמה ומתני' במקום שאין מנין כלל מיירי.

ומיהו יש לומר: כיון שיש הרבה קהילות בישראל שמתפללים בהנץ החמה, גם כשמתפלל ביחיד בעת ההיא הו"ל בשעה שהצבור מתפללים וכמ"ש ה'משנה ברורה' (צ לא). ע"ש.

ובספר 'סופרים וספרים' (בפסקים שפז) הביא דברי הרב 'שבט הלוי': שהשיג על המשנ"ב בבאה"ל הנ"ל, בדברים נכונים, שמכיון שתפלה בצבור

דין גמור ותפלת ותיקין הידור מצוה ודאי דדינא עדיף ולכן תפלת צבור עדיפה מהנץ החמה ביחיד. (ע"ש 'ירושלים' תרצא א).

ולפמ"ש"כ יש לדחות: ומה גם לפמ"ש בשו"ת 'חוות יאיר': שתפלה בצבור אינה מצוה כל כך להתיר בשבילה **'שבות דשבות'** (ע"ש קטו).

וה'מגן אברהם' (תטו) הביא: שמהרי"ל נסתפק אם מערבין עירובי תחומין לצורך תפלה בצבור, דאפשר דגרע מבית האבל ובית המשתה. ועיין בשו"ת הגרע"א (יג). ובמש"כ בשו"ת 'ביע אומר' (ח"ו י ה). ע"ש.

והרשב"א בתשובה (רלו) כתב: **'ומה שנסתפקת אם אפשר להתפלל תפלת השחר קודם ק"ש כדי שיתפלל בצבור, כמ"ש רבינו 'האי גאון' בתפלת הערב, אומר אני: שלא אמר ה'גאון' אלא בתפלת הערב, הואיל ותפלת ערבית רשות. ואפילו לדברי ה'גאונים' שכל שהרגיל להתפלל, קבעה על עצמו חובה, אפ"ה אינה חובה כתפלת השחר שהיא חובה גמורה. ולפיכך מסמך 'גאולה לתפלה' בשחר עדיף טפי מתפלה בצבור. וכן נהגו בכל ישראל.** ע"כ.

וכ"כ מרן ה'בית יוסף' (רלו) בד"ה: **'ונראה' ש'בשחר מסמך גאולה לתפלה עדיפה מתפלה בצבור, אף לדברי 'רב האי גאון'. ושכ"כ הרשב"א בחדושי ריש 'ברכות'. וכ"כ הרמ"א ב'דרכי משה'. ע"ש.**

וע"ע להגאון ר' יצחק בלאזער בשו"ת 'פרי יצחק' (ב). ע"ש. ואכמ"ל. ■

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

סופ"ש וטיול עם הרב אמנון יצחק
 סופ"ש במלון נוף ערד
 בפרשת "זכור" י' אדר 06.03.09
 נסיעה לקברות הצדיקים
 ביום רביעי א' אדר 25.02.09 יציאה בשעה 7:30 בדיוק
 ההרשמה במשרדי 'שופר' רח' מתתיהו 10, בני ברק
 טל: 03-6777779

להדר בקדש
 למבירה
 ספר תורה משומש
 במחיר מיוחד
 לפרטים הרב שבתאי:
 052-80-777-22

מתחברים... עם הרב אמנון יצחק שליט"א

<p>ביום רביעי 21/01/09 השערים יפתחו ב-19:30 תחילת התוכנית ב-20:30</p> <p>מלון עדן טבריה אהל יעקב 4 כניסה 10 ש"ח</p>	<p>ביום שני 19/01/09 השערים יפתחו ב-19:30 תחילת התוכנית ב-20:30</p> <p>היכל התרבות אור יהודה אליהו טעון 87 כניסה 15 ש"ח</p>	<p>ביום ראשון 18/01/09 השערים יפתחו ב-19:30 תחילת התוכנית ב-20:30</p> <p>מתנ"ס דנוור לוד דירעאל 13 כניסה חופשית</p>
--	--	--

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" **WWW.SHOFAR-NET**

רחוב האדמו"ר
 מקוצק 41
 בני ברק

להדר בקדש
למבירה
ספרי תורה מהודרים
 שנכתבו ע"י סופרים מומחים, יראי שמים
 בכתב ספרדי, בית יוסף והאר"י
 לפרטים הרב שבתאי:
052-80-777-22

שרון חן בת מזל להצלחה מרובה במשפט	מארקו בן אליה יזכה לעלות ארצה עם כל משפחתו בקרוב
שמשון בן חיים להצלחה ובריאות ועבודת ה' בשמחה וגאולת עם ישראל	אוסנת בת ויקטוריה והילדים לחזרה בתשובה ולרפואה
דיאנה בת רחל בריאות ברכה והצלחה	לעילוי נשמת ג'נה בת ג'ירה

נא להתפלל עבור:
 הרב הגאון רבי יהודה בן אסתר הינדה יצ"ו
 ועל רבי יוסף בן זהרה עבהאל יצ"ו

דדוש מעצב גרפי
 דדוש מעצב גרפי לעיצוב אתר, בעל ידע בFLASH עם AS. PHOTOSHOP ועיצוב תחת HTML ו-CSS
 יכולת עמידה בתנאי לחץ. העבודה 5 ימים בשבוע א-ה. קו"ח לפקס 03-6768855
565-546-533 / 03-6777799

משרד עו"ד חוגי צדוק

מומחה לדיני משפחה, תביעת מזונות, תביעת משמורת, אימוץ ילדים, צווי הגנה,
 צווי מניעה, ירושות, צוואות, חוזה מכר ונדל"ן
 מומחה למשפט פלילי, מעצרים, הארכות מעצר, מעצרים עד תום ההליכים, עבירות צבא
 (עריקויות) עבירות צווארון לבן, דיני מיסים, מיסוי, חקירות מע"מ, מס הכנסה ועבירות תעבורה

רחוב מקוה ישראל 5 תל אביב. משרד: 03-5665775, פקס: 5665776 נייד 0544-870001

הרב זכריה יצחק שליט"א

חדש!!!

קריאה בתימנית

חמישה חומשי תורה עם הפטריות

ע"פ נוסח בלדי ושאמי

כל ספר תהילים

חמש מגילות

ספר דניאל

תפילות המועדים

ראש השנה כיפור וסליחות

שירי שבת

ועוד...

ניתן להשיג בשופר

רח' מתתיהו 10 ב"ב

טל. 03-6777779

MP3-1 CD-2

